

Åsakäringen

Året var 1988 jag började arbeta i Klippan

Då var Klippan en genomfartsled från Ängelholm till Kristianstad för mig, vilket betyder att jag inte kände till Klippan så bra.

Min arbetsgivare var Klippans kommun, jag fick ett personligt introduktionsprogram där det bland annat ingick en rundtur i kommunens alla delar med buss och guide. Jag var nu redan imponerad av all vänlighet, hjälpsamhet som jag mötte och för att inte tala om vilken fantastisk miljö det fanns i kommunen. Det var nära till skogen, promenadstråk, öppna fält, allmänna kommunikationer och affärer i centrum där det fanns det mesta.

Under bussturen stannade bussen bland annat vid Söderåsens kant där låg Klippan Keramik här berättade guiden en historia om Åsa käringen en fasonerad historia om en kvinna, den satte sig i mitt huvud. Långt senare på 2000-talet dök hon upp igen i mitt huvud. Jag beslutade

mig för att köra till Västra Sönnarslövs kyrkogård och titta på hennes gravsten den skulle finnas där.

Det blev en besvikelse, stenen stod nu ihopsatt med en del andra stenar som fått flytta på sig

då en askgravlund skulle inrättas. Jag gick runt och tittade på den i övrigt välskött kyrkogården då såg jag vackra stenar några med en liten skylt där det stod "Kulturgrav" namnen på stenarna var inget jag kände igen. Något förbryllad tänkte jag att Åsa käringen måste väl vara ett kulturarv, en skildring av en kvinnas livsvillkor? Då bestämde jag mig för att försöka få reda på lite mer

Berättelsen om Åsakäringen som jag läst och fått den berättad för mig

Fanns hon då i verkligheten?

Åsakäringen 1822 – 1915 Åsakäringen, en kvinna som inte bara tillskrevs mordbrand och hor utan även väderfenomen. I området kring Krika sa man ofta att när dimslöjorna växer fram bland trädtopparna då "byger" Åsakäringen. "Byger" är ett äldre ord för att tvätta och eftersom detta skedde över öppen eld och i kokkärl, var det Åsakäringen som orsakade dimman. Det bör dock förtydligas att dimman var ett tecken på att det skulle bli fint väder. Detta är en av de få gånger Åsakäringen tillskrevs något positivt under sin livstid.

Vem var hon då?

Johanna Olsdotter "Drassa" födes den 7 november 1822 i V Sönnarslöv socken i Krikahus by. Hennes föräldrar var torparen Ola Andersson och hans 2: a hustru Kjusi Olsdotter.

Johanna gifte sig inte utan försörjde sig som piga på olika gårdar och torp runt omkring i socknen. Hennes liv blev inte händelselöst.

Mellan åren 1861–1866 tjänade hon piga hos Bengt Jönsson i Kroken. Något hände mellan Bengt och Johanna så hon blev instämd till tinget där Johanna fick en fordran å 39 RD 40 Rmt.

Efter de flyttade Johanna till Åstorp där hon blev anställd som hushållerska hos Åbon Pål Åkesson. Dessvärre blev det slagsmål mellan Johanna och Pål Åkessons hustru Bengta Bengtsdotter. Troligtvis hade Johanna delat rum med Bengt Jönsson. Då hans hustru tilldelats ett annat rum på gården. Hustrun Bengta stämde de båda för horsbrott för detta fick Johanna böter på 100 RD Rmt.

Eftersom Johanna inte kunde betal avfördes hon till häktet i Ängelholm där hon avtjänade böterna.

Efter avtjänat straff kom Johanna tillbaka till Åkesson i Åstorp. Där tyckte nu Åkesson att Johanna uppträdde besynnerligt och ville ha bort henne från gården. Johanna låste då in sig i en byggnad och kunde inte förmås komma ut. Under middagen på gården sågs det ryka från

den byggnad som Johanna vistades i. Johanna sprang därifrån. Branden tog fyra byggnader och allt lösöre endast kreaturen och lite kläder kunde räddas.

Johanna blev misstänkt för mordbrand och trots sitt nekande fick hon åtta års straffarbete av S. Åsbo Häradsrätt.

Efter avtjänat straff år 1875 återvände Johanna till Sönnarslövs socken och undantagsmannen Jöns Bengtsson.

1877 flyttar Johanna till Klintarp och torpet Wetterdal. Senare får hon lagfart för 1Qr jord undertecknat av ägaren Anders Nilsson. Tyvärr blev det konkursauktion hos Anders Nilsson kommunen köpte gården för att ha till fattiggård.

Johanna beskrevs som en folkskygg enstöring som levde på sin jordlott i en jordkula där dörren var ett gammalt klädsåp. Hon försörjde sig med att hjälpa andra vid stortvätt och skördearbete. Hon samlade grenar och plockade svamp och bär som hon sålde för att överleva.

Hennes vandringar på Söderåsen gav henne kanske öknamnet Grassa Johanna.

Hon avslutade sin tid på jorden i Klintarps kommundgård den 17 februari 1915.

Johanna är en av många fantastiska kvinnor som trots svåra förhållande och omständigheter, velat göra livet bättre för kvinnor i samma situation, som hon själv befann sig i hela livet.

Detta gjorde hon genom att förordna en fond på 2000 kr vilket idag hade varit en anseelig summa. Hennes sista önskan var att avkastningen skulle gå till att vårda hennes gravsten och resterande avkastning skulle delas ut varje jul till behövande mindre bemedlade fruntimmer i V Sönnarslöv. Johanna har genom sin blotta och enkla existens lämnat spår efter sig

Även om livet för Johanna Olsdotter var svårt, hårt och ensamt så var hennes sista vilja ändå att vara solidarisk med andra kvinnor

Vad har då hänt med Johannas grav? Frågan hänger i luften och måste utredas mer, är inte detta ett kulturarv i V Sönnarslöv, Klippans kommun och borde det inte stå kulturgrav vid hennes gravsten? Vad hände med fonden?

Som kuriosas kan nämnas att Per Branner ägare till Krika Keramik gjorde en liten fin gumma med en korg på ryggen som de kallade Åsakäringen. Korgen hade hon till att samla ris och ved till uppvärmning och matlagning. Hon plockade också svamp och bär som hon sålde.

Denna figur såldes på Krika Keramik. Per Branner hade kanske samma uppfattning som undertecknad att Åsakäringen är ett kulturarv i Klippans Kommun och värt att minnas.

Text och bild

Ann-Christin Ivarsson

Källor;
Åsbo släkt blad 2008
ITZA Åsakaringen
Från ås till ås
Västra Sönnarslövs Kyrka
Släktforsknings medlemmar
Hörsägen
Samtal med många personer

Månadens bild... Gamla byggnader

På Byggmästargränd i Klippan ligger den här stiliga villan, byggd av Ola Wihlborg år 1906.

Ola kom från Vittskövle i Kristianstad, född 1867 som Olsson.

Ola Wihlborg, byggmästare och murare gav också namn åt gatan mellan S. Skolgatan och Bruksgatan, Byggmästaregränd.

På bilden poserar Ola med sin cykel, kanske av märket Herald, som tillverkades på orten, tillsammans med sina tre söner och gårdvaren.

Huset finns fortfarande kvar och är ganska sig likt. Takkupan och skorstenarna är dock borta och en tillbyggnad på västra sidan har tillkommit.

Till vänster i bild finns ännu ett stilig gammalt hus, Villa Egetorp. Denna villa var av ännu äldre datum, uppfördes 1876.

Notarien Elis Ohlin köpte fastigheten 1907, bodde här en tid innan han flyttade till Villagatan.

På 1940-talet köper kommunen villan, den byggs då om till läkarmottagning.

Här hade Knut Derwik sin mottagning.

Till höger i bild kan man skymta Kyrksalsbyggnaden

Axel Blomgren har ställt upp sin kamera på det som i dag är parkeringsplatsen till Badhuset och Idrottshallen.

Text. PO Carlson, foto Axel Blomgren.

Badbussen

Jag och min väninna Bodil går hemifrån i god tid. Solen värmer våra ryggar när vi styr stegen mot torget. Vi har en kasse med oss och däri ligger badkappor i frotté, baddräkter, varsin mugg och några bullar. Vi är på väg mot ett äventyr, för vi ska åka med badbussen till Farhult denna vackra sommardag.

Badbussen som oftast kördes av Erland Pettersson hämtade upp badsugna ungar på Klippans torg. Jag minns inte om den avgick en gång i veckan eller mer sällan. Vad jag däremot minns är att det var jätteroligt att vara med. Jag tror det kostade någon krona att följa med.

Det var alltid några föräldrar som inte vågade skicka telningarna ensamma så de var också med på bussen, och så var det ett par ledare.

När vi kommer fram till torget står bussen och väntar på oss. Vi sätter oss bredvid varandra med kassen vid fötterna. Snabbt fylls bussen av badsugna barn, och vi prickas av på en lista för vi har anmält vårt deltagande tidigare i veckan.

Så tar Erland plats bakom ratten och motorn går i gång. Vi kör västerut på Storgatan och första stopp är vid Åbyhem. Ledarna hämtar några stora mjölkkanor. De är fyllda med den godaste gula apelsinsaft ni kan tänka er.

Framme i Farhult badar vi några timmar. Om det är kallt i vattnet så gör det rakt ingenting. Vi är där för att bada och badar gör vi! Ledarna har koll på oss både i vattnet och på land.

Vi sitter i våra goa badrockar och värmer oss efter badet. Håret är okammat och lockar sig av det salta vattnet. Vi har sand mellan tårna, ja egentligen har vi sand överallt. I händerna håller vi muggarna med iskall apelsinsaft och tuggar nöjt på var sin bulle. Detta är livet och vi tar vara på varenda minut.

När vi var klara så packar vi in oss i bussen igen, blir räknade så ingen fattade och så styr Erland nosen på bussen mot Klippan och torget igen. Bodil och jag är nöjda och glade och vi kommer överens om att när badbussen går nästa gång, då ska vi försöka vara med även då.

Dessa badresor var en härlig upplevelse för oss barn som inte hade sommarstuga vid havet eller egen bil i familjen. Vi var vana vid en balja i trädgården att doppa oss i eller att springa under vattenspridaren. Det var kul det också och det var ett litet äventyr, men att vara med badbussen utan föräldrar, ja det var ett stort äventyr.

Titta på fotot och känn in känslan. Förväntningarna hänger i luften. Solen värmer. Det är stim och stöj, men främst är det ren och skär glädje!

Text

Margareta Flatemo.

Foto

Egon Rangbo.

Månadens bild... Nattvakten Juni

"Brandvakten i Åby, Sven Olsson"

Brandvakt, eller nattvaktare, var ett yrke i större städer som inneburit olika arbetsuppgifter, men som ofta innebar att nattetid håll ordning och sköta brandbevakningen.

Med anledning av de ordningsupprättande arbetsuppgifterna har brandvakten sagts vara en föregångare till polisväsendet. Begreppen brandvakt, nattvakt och stadsvakt har ibland använts synonymt men också haft olika betydelser i olika städer och under olika tider. Utöver vakthållning kunde brandvakten i vissa städer, och under vissa perioder även reglera gatubelysning, ha hand om stadens nycklar, meddela tid och vädervariationer.

Brandvakterna var vanligen beväpnade med exempelvis knölpåk, eller någon form av pik och hade visselpipa eller något annat redskap för att kunna larma om det behövdes.

I Stockholm har det funnit beväpnade stadsvakter sedan i varje fall 1500-talet. 1663 omnämns att 20 av kronans ryttare ska upprätthålla ordning och säkerhet i staden under "de mörkaste nätterna". Dessa beridna nattvakter kallades för Archerer. 1723 togs första beslutet om att upprätta en särskild brandvaktskår i Stockholm och från 1729 patrullerade brandvakter i staden om nätterna.

Brandvakternas öknamn "bygling" förkortades senare till "byling" och kom att

användas om Stockholms poliser efter 1850 års polisreform, varefter det senare spred sig i landet.

Till brandvakter i Stockholm fick inga kvinnor eller pojkar utses. Brandvakterna skulle gå tysta på gatorna utan att prata, men varje timme skulle de ropa:

"Klockan är slagen!Guds nådiga milda och mäktiga handBevare vår stad från eld och brand!Klockan är... slagen!"

I Åby (Klippan) arbetade Sven Olsson som brand och nattvakt år 1904 till 1931. Huruvida Sven varje timma skulle framföra versen ovan framgår dock inte!

Sven var son till Ola Nilsson också kallad Ola Vase, från torpet Nysjöhus, en liten bit norr om Vasasjön.

En större tavla av Sven Olsson finns på hembygdsföreningen.

Text PO Carlson Foto Blomgrens arkiv

Månadens bild... "Andreastorpet"

Här fick Egon Rangbo till det riktigt bra!

Med den gamla landsvägsbron mellan Klippan och Gråmanstorp, över Bäljaneå som inramning, har han fångat ett gammalt torp underlydande Åbygården som fick namn efter en av brukarna!

Torpsnamnet "Andreastorpet" uppstod efter Andreas Persson som åren 1869 till 1895 brukade torpet.

Under denna tid flyttades det från en plats 100 m sydost V. Sönnarslövs bro till strax väster om landsvägsbron över Bäljaneå.

Torpen under Åbygården bildades omkring 1850, fick inga namn, benämndes med torp- nr. Andreastorpet blev torp nr. 4.

Torplägenheterna förlades till de ur uppodlingssynpunkt mest arbetskrävande områdena.

Siste brukaren av torpet, 1927 till 1958, var Sven Nilsson.

Torpet kallades också "Sven i Rället", efter ovan nämnda brukare.

Men vad står "Rället" för?

En förklaring gör gällande att det är/var en plats där det pratades mycket!

I Vedby finns Rälle Mölla och Rällebacken. Möllorna var förr en träffpunkt för torparna och bönderna, så då utbyttes det mycket information.

På den andra bilden ser vi Sven och Ida Nilsson med barnen Nancy , Nisse, Anna samt Yngve. Bilden tagen av A. Blomgren är från 15 juni 1930

Text PO Carlson

Foto Egon Rangbo, Axel Blomgren.

Månadens bild...April

Jordbruket 50-60 talet.

Under vintern när djuren var uppställda i ladugård och stall blev det mycket gödsel. Den kördes med rullebör ut på gödselstacken. Det första man gjorde på våren var att lasta upp den nu stora stacken och köra ut den på avsedd åker.

Det räckte inte enbart med den egna gödseln utan man tillförde också

konstgödsel som spreds ut med en därför avsedd spridare.

När gödseln var på plats harvades åkern över två till tre gånger före sådd. Sen kom såmaskinen fram och utsädet såddes på åkrarna. Det som odlades var korn, havre, råg, och vete, sockerbetor och potatis.

Potatis sådde man inte utan här använde man sättpotatis som sattes med en potatissättare.

När sådden av spannmål var gjord körde man över åkern med en ringvält som plattade till marken och nu såg det väldigt fint ut. Nu fick man vänta och hoppas på lite regn så att det kunde börja gro.

Det var en vacker syn när de första gröna stråna tittade upp ur marken.

Nu började också gräset på betesmarkerna att växa och man kunde släppa ut korna.

Kosläpp med många glada hopp.

Text: Nils Andersson.

Foto Egon Rangbo

(underliggande text till bild)

Erna Mårtensson sysselsatt med att harva fältet på Åbytorp som en förberedelse för vårvetesådden.

Postat [27 mars, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Klöva Hallar

Det är lördagen den 1 mars år 1930. Framför oss ser vi det nästintill färdiguppförda turisthotellet vid Klöva Hallar, Klintarp och basen av Söderåsens norrsida. Den sjutton meter höga byggnaden tronar i ett vackert vinterlandskap och kanske funderar fotografen Blomgren på om det inte skulle gå att få avsättning för det fångade motivet i en eller annan turistbroschyr för den nya anläggningen.

Fjorton dagar tidigare har upptäckten av himlakroppen Pluto bekräftats. Tre veckor senare kommer Konstantinopel att erhålla sitt nya namn Istanbul och ytterligare fyra månader senare kommer Uruguay att hemma i Montevideo besegra Argentina med 4-2 i det allra första världsmästerskapets i fotboll final. Detta har alls inget med Turisthotellet i Klöva att göra, lika lite som att 8-timmars arbetsdag lagfästes på årets sista dag – efter endast elva års provotid.

Skånska Cement har fått betongskelettet som ska bära dansbanan i markplanet och paviljongen ovanpå, med möjligheter till dans, intagande av goda kakor och nymalt kaffe eller kaffeplus samt insupande av en vidunderligt vacker utsikt norrut.

Fjorton lördagar efter fotograferingen, när snön har smält för länge sedan, invigs Gustav Perssons (kvarnägare Olofs och Olivias påg) skapelse under pompa och ståt, musikalisk öronfägnad och dansvirvlande livsglädje.

Det visste man inte då, men under dryga fyrtiosju år skulle oerhört mycket spännande, mångfacetterat ur det mänskliga livet och med stark anknytning till det närliggande Åby/Klippan och dess befolkning, tima i just den här höga byggnaden och de underbart vackra omgivningarna. Om detta kan vi möjligen någon gång återkomma.

Pehr Erlandsson

Källor: Blomgrens arkiv

Västra Sönnarslövs Bygdeförening: "Klöva Hallars Historia"

Postat [19 februari, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Skridskoåkning!

När det har varit långvarig kyla - eller ska vi säga "riktig vinter" - så har kommunen underlättat vintersport genom att spola vatten på öppna och plana ytor.

Fruset vatten blir is - barn och vuxna kan åka skridsko, spela ishockey och bandy, öva konståkning.

Den stora planen öster om Idrottshallen eller Torget har haft vad som krävs för att bli isbana och en ung skåning i Klippan har kunnat leka Jonny Nilsson, Sven Tumba eller någon annan känd mästare på "skrillor".

Foto från Torget 1955 (fast då var Jonny Nilsson ännu okänd):

Bertil "Akka" Bengtsson.

Text Mats Pettersson.

Postat [28 januari, 2023](#) Författare [Mats Johansson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Slädparti!

Ett slädparti är en utflykt som arrangeras av hästägare med slädar på vintern. Ofta smyckas hästarna och slädarna och förses med bjällror, färgglada tyger och facklor. Slädarna samlades vid en överenskommen plats eller anslöt på en förutbestämd rutt. Eventuellt pausades slädpartiet för fika, dryck eller lättare förtäring innan den nådde målet.

Målet kunde vara en gästgivargård, en av deltagarnas gårdar eller en samlingslokal. Ibland ordnades slädpartierna av stadsfolk och slutade vid en gård på landet. Väl framme hölls en festmåltid med smörgåsbord från gästgivaren eller medhavd mat och dryck.

Efter festligheterna gick hemfärden enskilt eller i grupp.

Slädpartier var vanliga kring förra sekelskiftet men anordnas fortfarande av intresseföreningar.

Bilden är tagen på Holmsvägen norr om Klippan, vid Holm 2A, eller "Anton i Holm", gården ligger utanför, till höger i bild.

På initiativ av Sture Paulsson på intill liggande Holmsgården samlades menigheten varje vinter hos Anton Andersson på Holm

för en nöjestrupp i den snöklädda bygden. Efter slädturen återsamlades man hos Anton för att ta sig en svängom på loggolvet och då som nu, fanns givetvis "krumelurer" som efter en och annan snaps eller kaffegök hittade på ett och annat jippo!

Av tillgängliga uppgifter framgår att bilden togs en vinterdag 1929.

I den första släden sitter Anton med sin familj.

Den högra hästen gör verkligen skäl för trotjänare, det är gårdens äldsta häst, som blev 35 år gammal.

Lägg märke till de fina, kanske virkade täckena som hästarna har på sig.

Antons ekipage medför även en fana.

Noteras också att detta år upphörde traditionen att anordna slädparti.

Text samt uppgifter från tidningsartikelnyårsafton 1966.

P0 Carlson

Foto okänd.

Månadens bild november...

"Gardes Korvakiosk"

Henry "Garde" Perssons "Korvaluda" framför "Hjalmar Pers".

På den svart/vita bilden ser vi Åbys äldsta riktiga affärshus byggt år 1865, av handlanden Mårten Knallen Johansson. Ägare blev sedermera Hjalmar Persson. Ett vanligt namn på affären blev "Hjalmar Pers" Framför entrén står det en korvkiosk tillhörande Henry Persson. "Gardes korvakiosk".

Kiosken var mobil, det vill säga hjulburen för att förflyttas. Här sålde "Garde" (tillnamn på Henry) korv. Det berättas att utbudet från början var kokt korv och bröd, men med tiden utökades menyn med potatismos också. Denna tillagade "Gardes" mor hemma hos sig och levererades till kiosken.

I våras väcktes i föreningen ett förslag om att bygga en liknande korvkiosk, att användas vid våra arrangemang. Förslaget föll i god jord och med hjälp av fotot från 1935 kom bygget till stånd. Nästa steg var att hitta en korvhandlare av rang som kan axla "Gardes" mantel, men även andra korvhandlare från svunna tider! Frågan gick till

föreningsmedlemmen Pehr Erlandsson som inte tvekade att åta sig uppdraget. Pehr införskaffade tidsenlig utstyrsel för ändamålet och blev en värdig representant för korvhandlarskrået.

Kiosken har använts vid ett par tillfällen tidigare under hösten, dock med "civilklädd" personal, mest för att "trimma" in utrustningen. Nu har vi fått hyllor på rätt plats, belysning, samt bytt ut värmeelementen i kokutrustningen. Den officiella premiären räknar vi till vid vår julmarknad som ägde rum den 19 – 20 november. Korven då... Ja naturligtvis finns det en koppling till korvhandlaren, den kommer från charkuteriföretaget "Per i Viken."

Text. PO Carlson. Foto Blomgrens arkiv samt PO

Pehr i sin stiliga mundering framför kiosken

Pehr med korvsugna kunder.

Postat [24 november, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... betfältet

Lisbeh Andersson på betfältet!

Oktober Är här och det för tankarna tillbaka till 50 och 60 talet. Då odlades sockerbetor på många av de mindre gårdarna i trakten. Sockerbetsodling var som mycket annat på den tiden arbetskrävande. På försommaren skulle betorna gallras ett avstånd mellan plantorna skulle vara ca 30 cm. Detta arbete utfördes liggande på knä med små gallerjärn.

Senare på sommaren skulle man ytterligare en gång gå över odlingen och rensa bort ogräs. Då gick man upprätt och använde en långhacka. Mellan raderna körde man med en radhacka som drogs av häst eller traktor.

När hösten kom var det dags att dra upp betorna och då lade man dem i långa rader. Det kunde vara ett styvt arbete att dra upp betan ur jorden och ibland fick man använda en specialgrep. Därefter skulle blasten skiljas av från betan. Det gjorde man liggandes på knä med en betkniv. Betorna lades i högar och blasten i rader. Blasten använde man till foder åt korna. Betorna skulle sen vidare till sockerbruket och då lastade man upp högarna på traktorsläp. Sen körde man till sockerbruket i Hasslarp med traktor med två vagnar. Efter att man tippat betorna på bruket fick man ibland betmassa i retur. Betmassa var det som återstod när sockret hade lakats ur. Betmassan användes till foder åt djuren.

Det mesta av detta utfördes för hand så på den tiden behövde man inte gå på gym efter arbetet.

Text och foto Nils Andersson

Postat [22 november, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Rönnen

En skönhet. Vad är väl vackrare på hösten än just rönnen och dess bär? Rönnen är ett träd inom familjen rosväxter. Den blommar vackert på våren med honungsvita blomklasar och på hösten mognar orange/röda bär fram. Sidensvansarna kommer ibland i flockar för att kalasa på rönnbär som lyser vackert röda. (Om Du ser en flock sidensvansar, lyssna noga på dem, de låter som små bjällror.) Rönnen är mycket hårdig och växer långt upp i fjällvärlden. Den växer vilt men används också ofta i trädgårdar och i planteringar vid vägkanter. Orsaken till att det blivit så är att den klarar sig med en mager och stenig jord. Den kan stå som ett ensamt träd eller flera tillsammans i en grupp. Rönnen kan bli ca 50 till 60 år gammal. Rönn kan huggas ned och användas vid slöjd och hantverk. Virke av rönn är vackert rödbrunt. Med rönnens bark kan man växtfärga garn, det blir då gulbrunt. Rönnens bär är också mycket användbara. De är riktiga superbär då de är fulla av C-vitamin, järn, karotin och antioxidanter. Man kan safta, sylta, baka, torka bären, göra snaps och laga tex grytor med bären.

Surt sa räven om rönnbären Och det stämmer verkligen men plockar man dem efter att de fått frysa eller lägger dem i frysen så är de mindre beska i smaken. Att plocka både löven och bären för att göra en vacker höstkrans kan ju också vara trevligt!

Enligt Bondepraktikan: Om det är **mycket rönnbär** då blir det en snörik vinter. Om det är **lite rönnbär** då blir det en dålig vinter. (Sen är det upp till var och en att avgöra vad som är en bra respektive en dålig vinter.) Gå nu ut och njut av de vackra träden och dess bär när hösten är här.

Text och bild Mona Scott

Postat [26 september, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Klippanbygdens egen "Döderhultare"

Knut Persson född i Klippan, uppväxt i ett Rösatorp för att sen bosätta sig i Klippan hade en annorlunda hobby genom hela livet, träsnideri. Det

började redan i skolåren, som Knut tillbringade i Gråmanstorps skola och när lärare Rylén fick se vad hans lille elev hade åstadkommit med sin kniv och ett trästycke, blev han mäktat imponerad och köpte trägubben som Knut täljt. Han fick 50 öre, som i dag motsvarar ca 10 kronor. Det var dock först under andra världskriget som snidandet i trä kom att utvecklas till Knuts stora hobby. Under hans sista soldattjänstgöring under kriget blev han kamrat med en kille från Österlen. Inte någon av dem rökte eller var intresserade av kortspel, så vid sina vaktpass i tältet kröp de intill spisen och täljde träfigurer. Någon brist på arbetsmaterial fanns det inte, vedlådan innehöll många vedträ, en del slapp bli lågornas rov och blev i stället till något alster i trä. Knut och hustrun Ellen hade byggt hus i Lilleskogsområdet, ute på väster, 1935. Knut fick för övrigt ge namn åt den gata som de bodde på, Knutsgatan. Här fortsatte Knut sitt träsnidande vid sidan om sitt yrkesliv i pappers- och tryckeribranschen. 1949 hade Knut fått ihop så många alster att han inbjöds att ställa ut. Allt fler hade upptäckt träsnidaren Knut Persson. Utställningen blev en succé, men fick också oväntade följder för hans skapande! Knut fick så många beställningar att han helt enkelt ledsnade på sin hobby. Men plikttrogen som han var färdigställde Knut alla beställningar. Andra intressen kom i stället i förgrunden, bland annat fotograferade han för hembygdsföreningen, något som han höll på med i 35 år. Men intresset för snideriet återuppväcktes efter att grannar som varit i Småland och besökt Axel "Döderhultaren" Petterssons museum, visade en bild på ett av "Döderhultarens" arbete på en häst med vagn. "Jag tror min häst och vagn är lika fin", var Knuts kommentar! Knuts figurer och alster skildrade ofta vardagshändelser, inte minst från torparlivet på landet! På bilderna ser man den häst och vagn som Knut snidade och som han jämförde med "Döderhultarens" och fick honom att ta upp snideriet igen. Den siste figuren är "Vis-Albin" Albin Paulsson, "den beläste visnasaren" som vandrade runt i bygden till marknader och fester med sin unikabox, för att sälja vishäften- och preventivmedel

Knut arbetade mest med lind, ett träslag som är mjukt och inte så ådrigt. Hur många alster Knut åstadkom under sitt liv ville han inte avslöja, "Det behåller jag för mig själv"!

Knut Persson blev på så när ett par dagar 99 år gammal, hur länge han höll på att tälja är ovisst, men vid 96 års ålder arbetade han med alster föreställande hustrun Ellen och hennes rollator.

På hembygdsföreningen i Elfdalen finns ett helt skåp med Knuts figurer till beskådan!

Text och foto

PO Carlson

Postat [21 augusti, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Tomabadet

Ungar, mammor och några skräddare i Toma.

Jag är tio år och min röda cykel skramlar fram på grusvägen mellan Klippan och Bjärsgård. Jag har bråttom, det är sommar och det är varmt. Cykeln slirar lite i gruset i nedförsbackarna och jag hör skoj och skratt på långt håll. Himlen är underbart blå och sommarlovet har precis börjat. Min kompis Bodil far fram vid min sida, på cykel hon också.

Vi har varsin påse i nypan, skruvad runt styret för att den inte ska trassla in sig i framhjulet på cyklarna. I skrivande stund har vi varit väninnor i över 60 år. Men just där och då var vi kompisar som bodde på samma gata, om än i olika kvarter. Vi är på väg till den av Klippans badplatser som i folkmun kallas Toma Gyttjebad.

Efter vad vi tycker är en evighet är vi så framme, och vi kastar ifrån oss cyklarna olåsta i en grässlänt. Vi tar med oss våra påsar som innehåller baddräkt, badcape, en flaska saft och några kex. Allt i hast ihoprafsat hemma i köket på Tingsgatan.

Toma badplats har sandstrand och en bred trappa ner. Vi ser att det är ganska mycket barn där redan fast det bara är förmiddag ännu. En del är i vattnet och plaskar runt. Vattnet är gulbrunt och inte så grannt att titta på men när vi går i så är det svalt och skönt. Tankar på grodor, blodiglar

och andra skumma grejer slås bort för vi vill ju så gärna bada. jag har på mig min blå baddräkt, ja jag har bara den för den delen, men blå är den. Blå med vita kanter runt ärmar och ben.

En del mammor sitter i gräset och håller ett vakande öga på sina ungar som är i vattnet. De läser veckotidningar och dricker kaffe och en del samtalar med andra mammor.

Det är simskola i Toma. Simlärare är Karl-Axel Olsson, son till baderskan Gunborg Olsson på Klippans badhus. Karl-Axel kallas för "Kålle" av oss ungar. Uppe i grässlänten är det torrsim. Vi ligger som paddor i gräset och tar simtag med ben och armar. sen bär det ner i vattnet och teori ska omsättas i praktik. Jag lär mig faktiskt att simma i Toma Gyttebad och innan sommaren är slut har jag krängt tusen meter bröstsim här mellan bryggorna. Bodil satt och räknade längder och vi hade höftat avståndet så jämnt tusen meter var det säkert inte, men jag höll på både långt och länge och var helt svart när jag slutligen bestämde mig för att nu var det nog. Alla andra hade cyklat hem då och det var bara jag och tvåhundra skräddare i vattnet så jag gick upp. Jag minns inte om jag kom hem med den grå dyn på kroppen eller den var torkad i handduken, men jag är rädd för det senaste.

Sista lektionen på simskolan var det fest och min mor var med och tittade på. Vi tävlade och visade upp att vi kunde simma. Jag blev tvåa i mitt heat, simmade rakt över ån, cirka tio meter. På sträckan skulle jag ha med mig en tändsticksask och när jag kom iland skulle jag ha fyr på en sticka. Det gick som en dans och stickan den brann! Tvåa och ett choklad i pris. I dagsläget har jag slutat simma men jag äter fortfarande choklad. Ja jag kan fortfarande simma alltså, men det blir liksom inte precis av. I alla fall inte i Toma för badplatsen är helt igenväxt och det är knappast något vatten där längre.

När jag nu för tiden promenerar förbi badplatsen så minns jag hur det var en gång. Då ser jag vattnet, skraddarna, mor i gräset och min fina röda cykel. Jag hör barn som plaskar och skrattar och jag får en sådan härlig känsla i kroppen. Tänk vad min generation lärt sig uppskatta de små glädjorna i livet. Det var en härlig tid och så roligt vi hade, vi barn av 50 och 60 talen.

Simma lugnt och var rädda om er!

Margareta Flatemo

Foto. Troligtvis Egon Rangbo

Postat [18 juli, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Höskörd förr!

Höskörden förr var en hektisk och arbetsam tid. Den var mycket viktig för att djuren skulle ha foder under vintern. Som jag minns det på 50 talet skulle först vallen huggas med hjälp av en slåttermaskin som drogs

av två hästar. När traktorn kom byggde man om draget på maskinen så att det gick att ha traktorn som dragare. Efter att gräset slagits skulle det ligga och torka några dagar. Då använde man en hösprätt som luftade gräset. Sen skulle det hängas upp på hässjor, då släpades gräset fram till hässjan med hjälp av en släpräfsa. Gräset hängdes upp på hässjans linor för att torka. När gräset var tillräckligt torrt kördes det in och lades upp på höskullen. För att få upp skörden på skullen användes olika metoder. Antigen stack man upp det för hand via en lucka eller använde man en stor fläkt som blåste upp det via stora rör. En del gårdar hade också en hiss vilket gjorde att man kunde hissa upp hela lasset på en gång. Sen skulle höet packas in på höskullen. Ja, det var mycket slitsamt arbete och varmt och dammigt.

Text och foto Nils Andersson

Postat [18 juni, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Hitta ut

Ny teknik när den är som bäst. Om man vill få motion och samtidigt känna historiens vingslag och uppleva naturen så är "hitta ut" perfekt. Det bara att ladda ner appen "hitta ut" som är ett samarbete med bland annat Svenska Orienteringsförbundet, Hembygdsföreningar, Region Skåne och Länsstyrelsen. När man laddat ner appen och registrerat sig är det bara att leta upp orten man ska besöka i mitt fall "Skåne". Sen kan man börja leta efter kontroller som är markerade på kartan. Det en härlig känsla när man hittat kontrollen som ibland är lätt och står utmed stigen, men ska man ge sig på de svårare kontrollerna får man ge sig in i snåren och leta. Det gäller att ha koll på vilket håll man ska gå på. Jag har flera gången vänt kartan fel och då fått extra motion. Hembygdsföreningen i Klippan har lagt upp en runda kring Vasasjön och en i Klippan. Självt startade jag vid Träffpunkt Elfdalen och där fann jag den första "hitta ut" stolpen vid Soldattorpet. Jag registrerade den i appen och blev fast.

Nästa gång gick jag runt i centrala Klippan och registrerade alla där, samtidigt som jag fick motion kunde jag läsa om platserna där kontrollerna fanns, som tex att Åbymarknad från början var i stadsparken Därefter blev det en tur längs med Bäljan å. Jag upptäckte där ett trevligt område i skogen bakom kolonistugorna.

När alla i Klippanområdet var avklarade begav jag mig till Vasasjön, som jag traskat runt många gånger, jag kände dock inte till platserna där det legat gamla torp. Intressant att få läsa och se platsen där Ebbe-huset från 1700-talet legat, Vasatorp där "Vasa-Jöns" bodde på 1800-talet, en välbevarad jordkällare fanns kvar och om Janne och Nelly som bodde i Sjöängshyttan som var en backstuga, den låg vid Vasasjöns östra spets. Detta strävsamma par födde två barn i backstugan (fick ytterligare 8

barn i nästa hus). De arbetade på Bjersgård där Nelly var mjölkerska. Hon gick dit 3 gånger per dag vilket tog ca 40 minuter enkel sträcka. De flyttade sedan närmare Bjersgård.

Jag fick även lära mig om "Fläskahallsrännan" och om "Gedabron" som båda byggdes på 1600 talet.

Dags för nästa område som blev skogsområdet vid Kvidinge kyrka. Ett naturskönt område som jag inte hade besökt om det inte varit för "hittaut". Samtidigt tog jag också kontrollerna vid Tommarps Ene. Kutade upp och ner i backarna flåsande som ett ånglok, trodde att konditionen var bättre än så. Men det var det värt, så vackert som det var med kullarna och ån som slingrade sig. Väl värt ett besök.

Hyllstofta Ryggåsstuga har lagt upp en trevlig cykel runda i området kring Lycke och Ankarlöv. Där hittade jag bland annat Snapphanegrottan och cyklade på vägen där Frans bodde på 1800 talet.

Detta är några av de områden jag har besökt och många återstår. Det finns många kontroller att se fram emot.....

Text o bild Mona Scott

Postat [22 maj, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Åsbo Hjulklubb

I Klippan är vi lite bortskämda med att ha tillgång till en rad fotografiska arkiv vars innehåll på ett berikande sätt illustrerar människor, händelser och företeelser från tider som sedan länge flytt. Blomgren, Akka och Rangbo är kanske de mest kända bakom kamerorna som tagit bilder som är semiantika eller äldre. Mycket ofta är bildkvaliteten förstklassig med förbluffande upplösningsgrad. Emellertid kan även en bild av något lägre återgivningskvalitet äga ett så stort historiskt intresse att det ernår publiceringsvärde. Fotot ovan anser jag kunna platsa i en sådan kategori. Rätt mycket har skrivits om fotboll i Åby/Klippan och alla älskar ju inte den sporten (otroligt nog), men denna lilla historiska notis kanske kan intressera rent allmänt. I Åby, liksom i många landsbygdsorter blev velocipedåkning en stark fluga, ansedd som sportutövning. År 1894 bildades Åsbo Hjulklubb med kontoristen M.J. Forsberg som förste ordförande. Föreningens levnad blev endast fem år lång, men under den tiden fick medlemmarna höra talas om att fotboll börjat praktiseras i England och att matcher kunde dra en publik på upp till oerhörda 5.000 personer. Detta inspirerade och ett embryo till en fotbollsklubb såg dagens ljus. Hjulklubben bestod med $\frac{3}{4}$ av spelarna. Vid nyårstid år 1900 kom en rask yngling vid namn Carl Andersson från Malmö till

Åby/Klippan. Han var förutom en mycket duktig fotbollsspelare, utomordentlig gymnast och god organisatör. Carl fick verkligen fart på ortens fotbollutövning och snart spelades på Gamla marknadsplatsens (nuvarande Stadsparken) mycket enkla plan matcher mot motståndare som kunde komma ända från Landskrona. Det beskrivna embryot utvecklades 1914 till KBIF, Klippans Boll- & Idrottsförening. Carl Andersson gick vidare i livet och emigrerade 1902 till Amerika. Där gav han sig in i brottningssporten, blev "grov och muskulös" och en av världens bästa brottare dåför tiden. Han erövrade silvermedalj i mellanvikt vid Olympiska Spelen i London 1908. Med viss tänjning av begreppen kan man ju då påstå att Klippan redan 1908 hade en olympisk medaljör på prispallen. Bilden i sig själv är rätt underbar med spelarna i det höga gräset, omgivna av klöver- och andra ängsblommor. Enhetlig klädsel med knälånga shorts och cykelmössa på hjässan. Bollen tycks ha närmast en medicinbolls storlek och med sömning likt en slik. På toppen av läderbollen tronar en erövrade pokal – för jag vägrar personligen att tro att det är ett glas öl. Observera benskyltet som är surrat med snöre utanpå strumpan. Stående fr v R.S. Tullberg, Anders Andersson, Carl Andersson, Peter Bergh, Joel Andersson Knästående Björkman, Axel Ismark, Ivar Sjunnesson Sittande/liggande Arnold Johansson, Christian Bernow, Leonard Johansson

Pehr Erlandsson

Postat [18 april, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Sjättesjön

Sjättesjön vid Bjersgård fick från början sitt vatten från det vattendrag som avvattnade mossmarkerna i norra delen av Bjersgård, samt från de två medeltida fiskedammar, som kallades Munkadammarna. Sjättesjön, fick man "på köpet" då man anlade Borgasjön under den senare delen av 1400-talet. Naturen var så utformad att här också blev en sjö. Namnet Sjättesjön är omdiskuterat om huruvida det uppstått. Att det skulle vara den sjätte sjön i systemet verkar långsökt. Torsten Hannrups uppfattning i boken "Bjersgårdsarkivet" är att namnet kommer ur "Squattesjön" som

betyder "sjön i vars tillopp det legat en skvalta, en mindre kvarn. Sjön har varit en populär plats för skridskoåkning på vintrarna i över hundra år, på den östra sidan var det på somrarna badplats i anslutning till Möllevången, som beteshagen heter. Uppväxten i norr om liggande Nyvångshus, präglades mycket av aktiviteter i, på och omkring sjön. Här tilläts vi fiska, bada åka skridskor. Dessa aktiviteter ville man helst slippa på intilliggande Borgasjön. Fisket utövades i princip året om. Här fanns gädda, abborre, ål och mängder av småfisk, så kallade "tusenbröder". Armarna räckte i alla fall till när man skulle skryta lite om sina fångster. På somrarna var det mycket bad som gällde i det brunsvarta vattnet. Så länge kvarnen var i drift, var det bra omsättning och flöde på vattnet som inte var så smutsigt som det såg ut. På östra sidan av sjön nedanför backen i Möllevången fanns badplatsen. Botten här var grusaktig till skillnad från övriga sjöbotten som var ganska dyg. Hit kom badgäster från lite varstans, Rösa, Ugglarp och Smålarp. Gråmanstorps-borna åkte gärna till Vasasjön i stället. På 1930 -talet var det "Rösa Gråsuggor", ett ungdomsgång från Rösa, som ofta kom hit för att bada efter dagens slit och släp. Efter badritualen skulle det sparkas boll i Möllevången, målstolparna bestod av stora stenbumlingar som man bar dit. Om det så behövdes, kunde någon boende vid Bjersgård även få delta i spelet, annars var gemenskapen stor bland Gråsuggorna. Någon gång urartade det dock, och handgemäng uppstod, då kom trätofflorna väl till pass, att användas som tillhygge. Vinteraktiviteterna i form av skridskoåkning var livlig. I ett brev från 5 februari 1911, avsänt från Carl Pettersson i Bjersgårds kvarn står att läsa. *"Det är kallt som tusan i dag, men vi har ingen snö. Här var skridskoåkare hela dagen i går, till långt ut på natten, det är mest från Åby som kommer hit"* Man kan tänka att det varit månsken den natten, var nog lite magiskt! Det var samma under mina barn och ungdomsår. Så fort det var bärande is på sjön så åktes det skridsko. Mest om helgerna men även på kvällarna. Speciellt efter att Elverket i Klippan, som det hette då, hade monterat upp en stor klotstrålkastare i en av ekarna vid badplatsen. Då var det kvällsåkning också. Här var många skridskoåkare från både när och fjärran. När det hade snöat var det jobbigt att skotta upp en plan för hockey eller bandyspel. Vid något tillfälle då det snöat mer än normalt kom Valter Svensson i Åningatorp, farande med sin lilla traktor försedd med schaktblad, och gjorde grovjobbet till en spelplan. Det var uppskattat! En vintersöndag på Sjöttesjön för min egen del började hemma i Nyvångshus, där man efter frukosten snörade på sig skridskor, försedda med skyddsskenor, cyklade ner till sjön för att delta i, främst för min egen del, hockeyspel. När det var middagsdags, för på den tiden skulle middagen intas mitt på dagen, cyklade man hem, med skridskorna på.

Ibland var det bråttom att komma i väg igen, med påföljd att måltiden intogs i köket, med skridskorna på. Sen återvände man till sjön och fortsatte med aktiviteterna till mörkret lade sig. Kanske inte så konstigt att man är lite "ömfött" numera! Men roligt hade vi alltid i och på Sjöttesjön!

Foto från 1946 Kalle Bjergard text PO Carlson

Postat [20 mars, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Gårdsauktioner

Förr i tiden det var vanligt med gårdsauktioner under februari. Den 14 mars var en vanlig avträdes och tillträdesdag för arrende och gårdsskifte. Under 60 talet och 70 talet försvann många mindre gårdar då enheterna blev större och större. Många jordbrukare avslutade då sin verksamhet med att sälja djur och maskiner på auktion. Därför var det mycket auktioner under den tiden. Vid en auktion anlätades en auktionsförrättare många av dessa var nämndemän med en god personkännedom. Exempel här i trakten NE Johansson kallad brohusaren. Auktionsroparen började alltid med "God dag och välkommen till dagens auktion, för auktionen gäller följande villkor, allt säljes i befintligt skick utan ansvar från säljarens eller auktionsförrättaren sida. Godkända och betrodda köpare och de som ej bedriver yrkesmässig handel erhåller kredit till den 1 oktober. Äganderätten övergår ej till köparen förrän fullt likvid erlagts." Auktionerna var alltid välbesökta och en trevlig samvaro.

För säljaren var det nog ofta med vemod han såg sin besättning skingras på olika håll. En djurbesättning hade byggts upp under många år och man kände sina djur. På den tiden hade varje ko ett namn som gick i arv från ko till kalv. Så det var många Anna, Rosa, Granada som gick under klubban.

Text Nils Andersson. Foto Egon Rangbo

Postat [20 februari, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Telefonkatalogen

Det är inte många av de som växer upp idag som har använt en telefonkatalog, den hade man för att söka upp ett telefonnummer man

skulle ringa till. Inte heller har man skrivit ner namn och telefonnummer i en adressbok. Adressboken låg oftast tillsammans med rikstelefonkatalogen och lokaldelen vid den fasta telefonen.

Helsingborgsdelen som vi hade i Klippan/Perstorp innehöll dessutom Helsingborg 042 Ängelholm 0431 Landskrona 0418 Höganäs 042 Båstad 0431

Varje år delades det ut en ny sådan katalog till alla abonnenter. -Tänk vilket jobb att dela ut dessa. Om man ringde ett lokalsamtal så slog man inte riktnumret utan bara abonnentens nummer. För oss i Klippan /Perstorp området var riktnumret 0435. Skulle man ringa utanför det egna området eller till annat land, fick man söka efter riktnummer och landsnummer i katalogen. Sökte man ett telefonnummer i katalogen, behövde man först veta vilken ort det gällde, för att söka i rätt katalog. Därefter sökte man på efternamn, förnamn, titel, adress och till sist telefonnummer. I denna katalog från 1960 hade alla titlar och det verkar som att mannen i hushållet nästan alltid stod för abonnemanget och om det var en kvinna stod det fru eller fröken som titel.

Text och foto Mona Scott

Postat [17 januari, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Spelemän på Kopparhatten

När jag vid ett tillfälle sökte i Blomgrens arkiv efter bilder från Rösa 8 får jag ett antal träffar! En bild väckte nyfikenhet, fastän den inte hade med Rösa 8 att göra. **Kopparhattens turisthotell.** Jag hade ärligt talat ingen vetskap om att det funnits turisthotell uppe på Kopparhatten. Det har bara varit Skärals turisthotell som existerat för mig. Åtskilliga gånger har jag varit uppe vid Kopparhatten då jag varit ute på cykelturer. Det var mer regel än undantag när man var på väg från Röstånga mot Klippan att man skulle upp dit, men bara för att runda, sen bar det nedåt och hemåt igen. Man såg en infotavla om något, men tog sig aldrig tid att läsa på den. Hade jag gjort det hade jag fått veta mer... Av bildtexten till det här fotot framgår att en byggnad uppfördes i början av 1900-talet och att det bedrevs sommarcafé samt att här fanns en populär dansbana. Men turisthotell, innebar det att det fanns boende också! Vad var det i så fall för gäster man hade? Vad var det som lockade hit dom? Var det då som nu ...naturen? Kanske dansbanan? Vi ser 2 stiltigt klädda ynglingar med huvudbonader som det står Kopparhatten på. Vad hade dessa för funktion. Var man piccolo som servade gästerna med att bära deras bagage eller var det andra göromål? Huset brann ned på grund av olyckshändelse. Cafét drabbades av vägglus, eller så kallade skäktor. Botemedlet på den tiden var att fylla rummen med en form av

lättantändlig gas. På kvällen glömde rörelseidkaren sig och gick in med ett tält stearinljus, varpå huset antändes och brann ned. Ett nytt hus blev uppfört, verksamheten fortsatte. Alma och Dagmar Jönsson tog över verksamheten, oklart när, drev det fram till 1927 då en källarmästare Grundström på Skäralids Turisthotell övertog driften. Även orienteringsklubben OK Skäret i Ljungbyhed drev caféverksamheten. Huset revs 1966. Dansbanan försvann 1952, då den flyttades då till Högakull vid Spången

Människorna då !!! Spelemannen till vänster heter Fritiof Svensson. Fritiof föddes i Riseberga socken år 1881. Han gifter sig 1905 med Frida Maria Andersson från Flenshuset i Vedby socken. 1916 bosätter man sig på Klostervägen 41 tillhörande Mammarp under Elfdalen! Fritiof arbetade både på Pappersbruket och på Läderfabriken, men var också en flitig speleman med sin fiol. Paret hade 8 barn, 2 döttrar, Elsa och Maja. Sönerna var Priffe, Skrille, Lolle, Tutte, Snoffer och en som kallades för Sven! Det är väl främst barnen de flesta av oss känner till! Mitt i bild sitter Karl Gustav Thorsén, västgöte, född i Karlsborg. Han var volontär och sadelmakare, här med dottern Ruth på knät. Vid hans sida sitter hustrun Karen, med sonen Karl Gustav, Karen är född i Danmark. Karen står i kyrkböckerna som "hotellinnehafarinna" det är alltså hon som driver turisthotellet på Kopparhatten vid denna tid. Hur länge är obekant, hon avlider 1915 endast 40 år gammal. Den andre spelemannen med plommonstopet, nämns i texten som "Killebäckaren från Rösa" Bara uttrycket blir man nyfiken på! Killebäck inte ligger i Rösa!! Karl Persson är hans rätta namn. När det här fotot togs var Karl 32 år. Han föddes i Holm 1, en av de två stora gårdarna i Holm, men växte upp på torpet Killebäck ett par km norrut. 1902 gifte Karl sig, då 25 år gammal, med Nelly Edvardsson. Paret bosätter sig i dåvarande Åby, där deras två söner Gunnar och Knut föds. Karl arbetar som bryggeriarbetare. Men 1913 då sadlar man om och blir lantbrukare, man arrenderar då gården Rösa 4b också kallat "Vidablick" som ligger i nordvästra delen av Rösa, nära gränsen till Ö Ljungby. Det är nu Karl blir "Killebäckaren från Rösa" Gården brukar man fram till 1936. Yngste sonen känner vi mer som träsnidaren Knut Persson. "Klippans egen Döderhultare". Knut var precis som sin far Karl, en hängiven fiolspelare. Spelemännen Fritiof och Karl hade mer gemensamt än sitt spelande! Jag har fått berättat för mig att de båda hade en hel del upptåg för sig, det stod även tjuvfiske på meritlistan... då i Bäljaneå nedanför Elfdalen, där man med ljus och ljuster fångade lax om nätterna!!

Var det här en speciell dag som Axel Blomgren tog sig till Kopparhattens turisthotell? Förmodligen på cykel och medförande sin fotoutrustning.

Alla är så stiltigt klädda! Kvinnornas klädsel är nästan av en folkdräkts karaktär.

Den här glasplåten är som vi ser söndrig, men jag tycker det förstärker bara bilden ännu mer... och en tacksamhetens tanke till den eller de som hanterade glasplåtarna, att man inte kastade bort den pga att den var trasig! Med lite efterforskning om platser och människorna kan man få en bild att tala... Det finns några personer till som är namngivna och som man nog kan få mer uppgifter om, men jag nöjer mig med dessa. Men jag vill ändå återvända till spelemannen Fritiof och hans fiol. Med den lockade han säkert många till underhållande musik och dans! Fiolen... ja, den lever än idag. Ett barnbarn har den i sin ägo!

Text PO Carlson, foto Axel Blomgren

Postat [21 december, 2021](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Klippanorienterare på is

Månadens bild är hämtad ur Bertil Akka Bengtssons arkiv.

Akka har fotograferat Klippanorienterarna på deras vinterträning, troligen en söndagsförmiddag på Killebäckasjön eller Bihagasjön. Året är 1952. Klippanorienterarna var riktigt stora på 1950-talet. Man var alltid i topp på resultatlistorna, framför allt på budkavlarna och lagtävlingarna där man tillhörde Sverigeeliten. Mycket av träningen vintertid bestod av bandyspel, skidåkning var man försiktig med, man var rädd för att löpningen skulle hämmas när tävlingssäsongen kom i gång på våren, genom att man inte skulle lyfta på fötterna när man sprang, vilket är av vikt i terräng. Man skulle fortsätta "åka skidor". Därför föredrog man skridskoåkning, men även snöpulsning var bra träning. Isträningen bedrevs på någon av sjöarna, Killebäckasjön eller Bihagasjön, dit man naturligtvis cyklade! Uppvärmningen bestod ofta av snöskottning om och när det snöat, 10 till 20 cm snö var nog inget ovanligt! Det var betydligt bättre vintrar i början av 1950-talet! Efter snöskottningen som man utförde med skrapor, så breda att 2 man kunde hantera dem, delade man upp sig i 2 lag och spelet tog sin början!

Laget till vänster består av, stående från vänster, Knut Nilsson, bröderna Gösta, Lennart och Arne Nilsson samt Torsten Andersson. Knästående fr.v. Okänd, Lennart Månsson, Kurt Persson samt Leif Nilsson. Laget till

vänster, stående fr.v. Torsten Johansson, Arne Sandström, Malte Nilsson, Gert Berg, Egon Persson samt okänd. Knästående fr.v. Okänd, Kjell Rosenkvist, Karl-Erik Persson (KEP) samt okänd.

Akka som själv var orienterare deltog säkerligen själv i träningen, men som tur var för framtiden, var han flitig med att dokumentera!

Text PO Carlson foto Bertil Akka Bengtsson

Postat [14 november, 2021](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Hans Carlsson

Här sitter Hans Carlsson från torpet Gyllstorp i Axel Blomgrens ateljé. Hans och hans hustru Elsa brukade torpet Gyllstorp som var beläget i norra delen av Bjersgårds ägor gränsande till Ugglarp. Området här uppe benämndes "Friheten" Hans var född i Gammalstorp i Blekinge, flyttade till Skåne någon gång i mitten av 1880 – talet, först till Barkåkra sedan till Allerum. 1910 flyttade man till det lilla torpet Gyllstorp underlydande

Bjersgård. Förutom torpet, körde Hans mjölkskjuts för torparna, till mejeriet i Klippan. Han levererade även ved till husägare i Klippan. Hans och hustrun Elsa tog på äldre dar hand om 5 barnbarn efter att föräldrarna avlidit eller emigrerat till Amerika.

Kanske var det som vedleverantör han fick kontakt med Axel Blomgren. De två hade nog en nära relation, Axel fotograferade en hel del i Gyllstorp, men många av bilderna finns inte bevarade. En del kopior återvände till Sverige i samband med att ättlingar var på besök i mitten av 1990-talet. Kopiorna var kort som skickades till barn som utvandrat till Amerika 1913.

Hans och hans vita hingst Munter var ett vanligt inslag i vardagsbilden på sina färder mellan Gyllstorp och Klippan, eller Åby som det hette då. Av Hans klädsel att döma är det vinter, kan han denna dag levererat ved till Axel Blomgren?

Text PO Carlson, foto Axel Blomgren

Postat [19 oktober, 2021](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild September

Nu är vällingklockan åter på plats. Efter att Vedbylängan fått ny gavel är den nu upphängd. Vällingklockan var inte endast en fin utsmyckning utan användes för att meddela tider för arbete och måltider. Den började användas redan på medeltiden men blev vanligare först på 1600-talet. Klockorna har olika klang och rytm beroende på olika ringningstekniker. Olika signaler användes för att gårdens folk skulle känna igen den egna

vällingklockan då de var ute och arbetade på fälten. Den hade även en viktig funktion vid olyckor och bränder. Man tror att namnet vällingklocka kommer av att det var mest välling och sill som serverades.

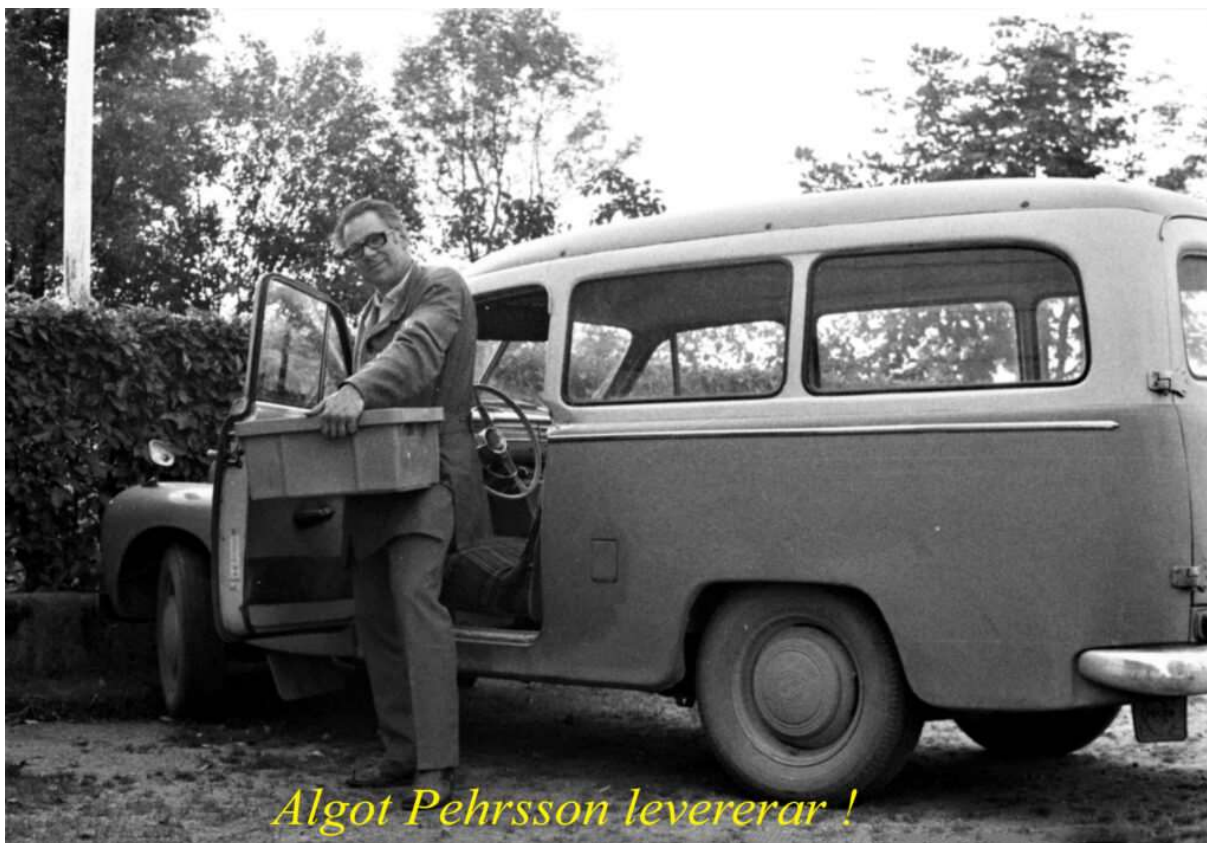
På 1900-talet hade de flesta fickur och då hade man inte samma behov längre av vällingklockan.

Vid pennan, Mona Scott.

Foto, Per-Olof Carlson

Postat [19 september, 2021](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Handlarelådan

I en tid med pandemi och restriktioner har vi fått ändra våra inköpsrutiner. Smittorisk och riskgrupper har gjort att många ej kunnat göra sina vanliga inköp. Inköpslistor har fyllts digitalt med datorns hjälp, och färdigpackade matkassar blivit hämtade eller hemkörda av affären. Kanske inget nytt under solen, handlarna har levererat hem tider tillbaka. Hemleverans av varor var till stor hjälp för landsbygdens befolkning som i avsaknad av bil och tidsbrist hade svårt komma till affären. I mitt hem skedde näthandeln över Televerkets kopparnät, mitt i veckan lyfte mor luren och slog numret 10549 till Algot Pehrsson i Söndraby. En lång inköpslista lästes upp och i slutet av veckan anlände handlare Pehrsson med varorna i sin Volvo Duett. Ibland var beställda varor ersatta med något liknande, vilket inte alltid uppskattades, men efter lite diskuterande kom de överens! För barnen var handlarens besök veckans höjdpunkt då det i regel fanns det något gott i lådan, slickepinne eller tablettask!

Algot Pehrsson drev affären i Söndraby från 1942 till 1987.

Text o foto Leif Olofsson

En svensk klassiker

Det klassiska originalet Gårdspump Nr. 12, som tillverkas i Sverige, är en gårdspump som funnits på marknaden i över 100 år. Med sina vackra former och elegans har Gårdspump Nr. 12 stulit våra hjärtan.

Ingen minns exakt var mönstret till gårdspumpen kom ifrån när det togs upp i produktion på August Hanssons Gjuteri i halländska Halmstad.

Under första världskriget fick gjuteriet konkurrens av Lundgrens Gjuteri på andra sidan gatan. Gjuterimästaren gick helt enkelt över till det nya företaget och tog med sig mönstret och under många år tillverkade de två konkurrenterna den populära produkten. Som mest gjordes 30 000 pumpar per år.

Gårdspump nr. 12 kan användas till ett djup av cirka 7 meter. Cyldern är placerad 1,2 meter under fotplattan, vilket som regel räcker för att cylindern inte ska frysa vintertid.

Framför Tvärbystugan i hembygdsbyn på Elfdalen finns nu en gårdspump installerad. Ett trevligt och passande inslag i miljön.

Text och foto PO Carlson.

Postat [12 augusti, 2021](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Blomsteräng

Blomsteräng

Vad är väl mer somrigt än en vackert blommande äng. Ännu så länge får vi njuta av prästkragar, timotej, smörblommor, käringtand och olika gräsarter. Men snart kommer även blåklint och vallmo att bidra med sin färgprakt.

Vi på Träffpunkt Elfdalen är så stolta över ängen och sköter om den efter bästa förmåga. På våren börjar vi med att fagra ängen. Det innebär att nedfallna löv och annat skräp räfsas bort för att hålla tillbaka näringen så att gräset inte växer för högt och brer ut sig. Vi eftersträvar att hålla jorden mager.

När ängsblommorna blommat klart och de har bildat frö slår vi ängen med röjsåg och lie. Vi låter klippet ligga kvar ca en vecka så att det fröar av sig. Därefter räfsas det ihop och forslas bort. Allt för att hålla tillbaka näringen.

Nu har vi ett fint insektshotell i backen vars invånare säkert kommer att trivas på ängen och kommer att gynna blommorna.

Förr i tiden slog man ängen med lie och hässjade gräset efteråt eller betade djuren av gräset. Ängsmarker är viktiga att bevara eftersom de har höga natur- och kulturvärden.

I dag används "äng" lite slarvigt om högväxande gräsmatta med blommor. Enligt Wikipedia är en äng ett öppet fält vars sträv växter, främst gräs, samt örter. En äng kan vara mycket artrik när det gäller växter och smådjur.

Foto och text Mona Scott

Postat [15 juni, 2021](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Lantidyll!

Idylliskt och historiskt ! I en härlig lantlig miljö från Skudsvägen vid den gamla skogvaktarbostaden i Bjersgård har mjölkningen påbörjats. Mjölkerskan på sin pall lutar sitt huvud mot kons varma kropp. Drängen väntar på att kannorna kan fyllas upp för vidare transport, kanske till Källans mejeri. I bakgrunden reser sig skorstenarna på Läderfabriken, Bryggeriet, Teglbruket, som försvunnit till förmån för annan verksamhet, bl.a ett rekreatjonsområde.

Till vänster om trädet skymtar bebyggelsen vid Egna hem.

Idag har mjölkningsproceduren tagit andra former, nu fylls inga mjölkakannor som körs till mejeriet, de står som prydnader på hemmasnickrade mjölkbord.

Mjölkerskan har blivit ersatt med maskinell mjölkning. Hästen drar ingen mjölkavagn mer, han för en lugn tillvaro i sin hage, där betraktande mekaniseringen!

En gissning att detta är kvällsmjölkning, såvida inte fotograf Nils Sjövall som tog bilden, var morgonpigga !

Text Leif Olofsson

Postat [21 maj, 2021](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Välkommen till bords!

Föreningen har erhållit ett möblemanget i Karl Johan stil som gåva!

Möblemanget har stått i Ljungbyhed under 50 år, men kommer dessförinnan från släktingar i Halland.

Tidsmässigt torde den vara från tidigt 1900-tal.

Möblemanget har placerats på Muséets övervåning, där vi gjort en del förändringar efter konceptet "låt tingen tala" som mer lyfter fram föremålen.

Här är bordet dukat för både en soppmåltid samt en eftermiddagskopp!

Text Nils Andersson Foto PO Carlson.

Postat [29 april, 2021](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Banvaktstugan vid Åbygården

Ola Åkesson var den förste som tjänstgjorde som banvakt vid Åbygården. Ett Blomgrenfoto från år 1900

Här på dressinen framför stugan. Hustrun Botilla vid framsidan av huset. På gaveln med sin cykel står sonen Herman August, i slänten sitter dottern Anna Hermina

Järnvägen mellan Helsingborg och Hässleholm invigdes 17 mars 1875. Längs järnvägslinjerna uppfördes så kallade banvaktstugor, där banvakterna bodde. Bostaden var förhållandevis liten. Banvaktens främsta uppgift var att hålla uppsikt över en viss sträcka av en järnvägslinje, samt att leda underhållet av både spår och marken längs spåret. Fanns det bommar kunde banvakthustrun ofta dryga ut familjeinkomsterna som grindvakt. Den förste banvakten vid Åbygården hette Ola Åkesson, innehade tjänsten fram till 1900. Banvaktstugan uppfördes 1874 i samband med järnvägsbygget. Runt år 1900 är stugan, då med tegelfasad, fotograferad av Axel Blomgren. År 1930 är stugan åter fotograferat, men i ny skepnad! Något har hänt under denna tidsperiod, har den eldhärjats och sedan återuppbyggts? Mellan 1929 och 1931 utfördes ett större väg och brobygge i området. Dels reparation och förbättring av den gamla 1700 – tals bron över Rönneå, samt en planskild korsning, genom en viadukt under järnvägen.

Siste banvakten Ernst Valfrid Johansson som innehaft tjänsten sen 1920 tjänstgjorde fram till 1949, då banvaktssystemet avvecklades.

Måndagen den 20 april 1966 gick banvaktstugan bokstavligen upp i rök. Om den stått obebodd sen Ernst Johansson flyttade ut, omkring 1950 är obekant, Men då, 1966 står husen i vägen för ett vägarbete med landsvägsviadukten. Det blev ett "hett" övningsobjekt för Klippans brandkår som denna måndagskväll eldade upp banvaktstugan.

Fler bilder på banvaktstugan finns att se på hemsidan Klippans hembygdsförening, sök på "Utforska platsen" Banvaktstugan Åbygården

Text PO Carlson Foto Blomgrens arkiv

Postat [14 mars, 2021](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Med Klippan i fokus

Mats Pettersson, föreningens Bygdebandsredaktör, har utkommit med en ny bok,
"Med Klippan i fokus"

Boken bygger på fyra lokala fotografers dokumentationer mellan 1900 till 1980.

Fotograferna är Axel Blomgren, Bertil "Akka" Bengtsson, Egon Rangbo samt Bo Widberg.

Text och foto PO.

Postat [23 december, 2020](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Scharlakansröd vårskål

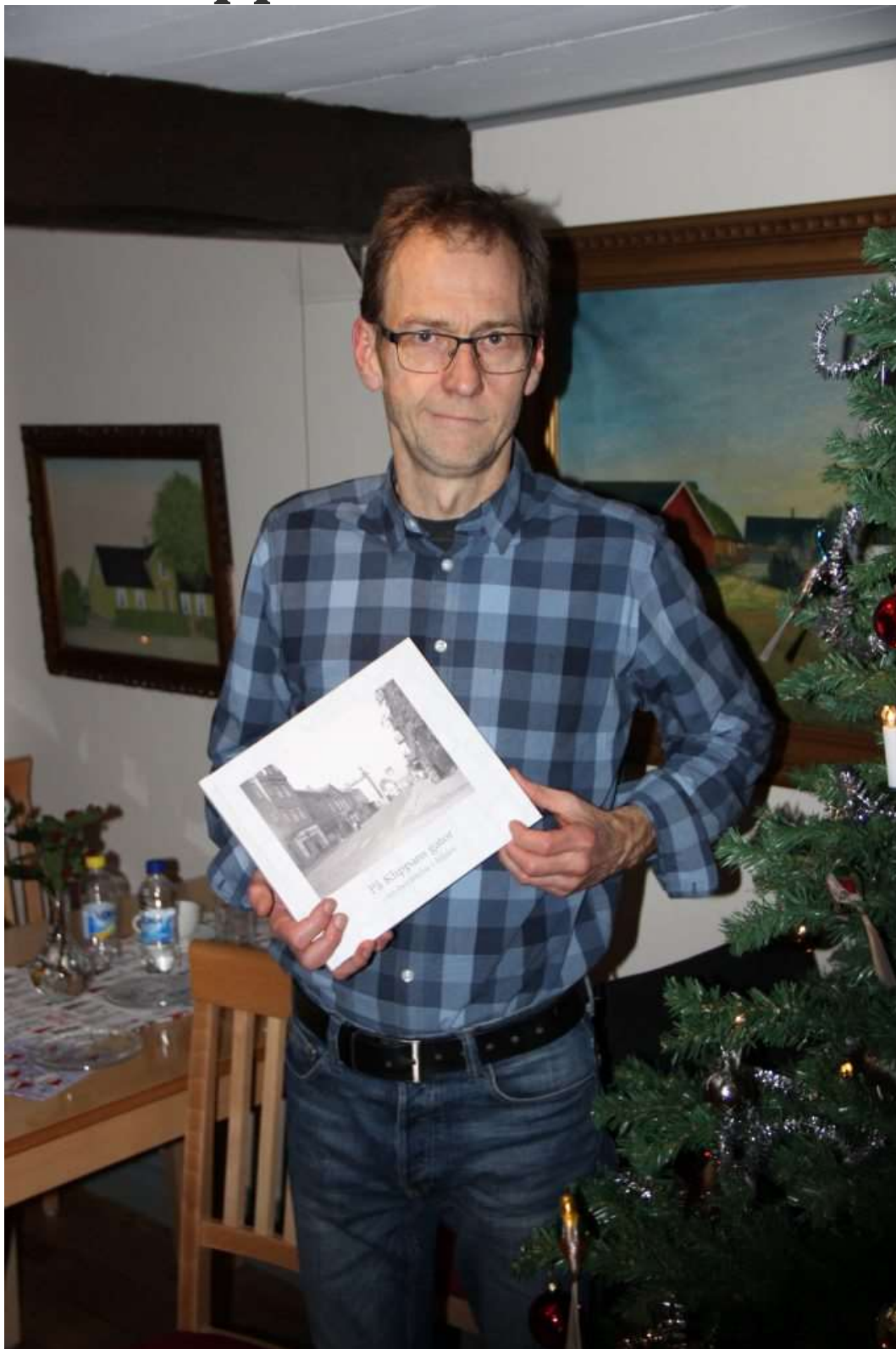

Den här vackra svampen finns i Bäljaneå-dalen. Växer på gamla trädstammar, utgör en verklig färgklick i naturen nu på våren!

Foto PO Carlson

Postat [15 februari, 2020](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Boksläpp

Föreningens medlem Mats Pettersson har många strängar på sin lyra. Mats med sitt stora musikintresse har berikat musiklivet i Klippan under många år, genom flera musikband, Dålkenihåsan är ett av dem.

Om musiken i Klippan har han även skrivit böcker, samt även varit delaktig och drivande i musikutställning om Klippanpopen. För sitt genuina intresse och arbete för musiklivet i Klippan fick han Kulturpriset i Klippans kommun 2018.

Mats är även redaktör för hembygdsföreningens medlemstidning Bygdebladet som utkommer två gånger om året.

Nu har Mats genom ett av sina andra stora intresse, foton och "svunna" tider i Klippan utkommit med en bok "På Klippans gator"- en berättelse i bilder. Det är framförallt tre lokala fotografer i Klippan som bidrar med foton, Axel Blomgren, Egon Rangbo och Bertil "Akka" Bengtsson. För den som är intresserad av hur gatubilden i Klippan förändrats under cirka 100 år är boken ett måste! Boken finns att köpa på Klippans bokhandel.

Akkas fotoarkiv finns i föreningens ägo, Mats och Leif Olofsson scannar av detta arkiv, syftet är att så småningom arrangera bildvisning, för att identifiera ej kända människor och miljöer.

Text och foto PO Carlson

Postat [10 december, 2019](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#), [Nyheter](#)

Mjölkbordet

Mjölkbordets historia började för cirka 100 år sedan. Tidigare hade bonden eller torparen, själv levererat mjölken till mejeriet, men sedan 1920-talet organiserades mjölkhämtningen av mjölkcentraler, som med lastbil hämtade mjölkkrukorna, eller kannorna. Det ålades mjölkbönderna att bygga mjölkbord vid landsvägen, för att möjliggöra lastning av mjölkkannorna, på samma höjd som lastbilsflaket. Ofta delade man bord med sina grannar eftersom mjölk bilen inte körde fram till gårdarna, utan höll sig till de lite större vägarna.

1950 fanns omkring 100 000 hemmabyggda mjölkbord i Sverige. Borden byggdes först i trä eller sten, sedan kom mer moderna material som järn och betong. 1953 uppmanade Mjölkcentralen sina medlemmar att bygga mjölkbord efter särskilda typritningar, men det slog aldrig igenom. På mjölkbordet fanns det i regel en trälåda, en så kallad smörlåda. I den levererades smör och ost i retur från mejeriet.

Ett eget minne från början av 1960-talet var när man kunde beställa filmmjölk, som levererades i Tetra Pak. Filbunke gjorde man själv i vanliga fall, men filmmjölk i Tetran var något extra. Beställningarna gjorde man via en beställningslapp som lades i "smörlådan"

Förutom att vara en del i transporten var mjölkbordet en mötesplats. Här träffade man grannen, utbytte tankar och idéer. Ibland hade man bestämt träff med sin älskade vid mjölkbordet.

Från slutet av 1970-talet upphörde den dagliga hämtningen av mjölk, mejerierna övergick till hämtning med tankbil, mjölkbordens roll var överspelad. Mjölkbönderna installerade kyltankar, vilket gjorde att mjölken hämtades varannan dag i stället.

Var mjölkbordet var placerat på Elfdalen är ovisst, vi valde att placera "vårt" mjölkbord vid gaveln på stallet. Lite nostalgi och ett trevligt inslag, vi kan visa barn och ungdomar som inte upplevt det i verkligheten.

Ni som besöker oss på Elfdalen, kan om ni letar upp mjölkbordet, via en mobiltelefon och en QR-kod ta del av en trevlig kortfilm producerad av medlemmar i Klippans hembygdsförening, Filmen heter "Mamma Mu, då och nu"

Text och foto PO Carlson

Postat [3 oktober, 2019](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#), [Nyheter](#)

"Nisse och Sickan"

"Vi har en plan"

Vid invigningen av Leaderprojektet Träffpunkt Elfdalen valde vi funktionärer att klä upp oss, i lite olika omfattning, med huvudbonader och kläder från olika tidsepoker ur våra samlingar. Många gillanden och uppskattningar från publiken mottogs för detta trevliga inslag.

Text och foto PO Carlson.

Postat [12 september, 2019](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Leaderprojekt](#), [Månadens bild](#)

Månadens bild

Vid årets Maskin&Teknik fick vi besök av ett verkligt kraftpaket. Ett ekipage som tävlar i sporten traktorpulling, där man drar en släde som hela tiden belastas.

Motorn av märket Rolls Royce är en 12 cylindrig flygplansmotor på 37 liter och 3600 hästkrafter. Ett tävlingslopp mäter 100 meter, motorn förbrukar då ca 20 liter bensin. På Elfdalen nöjde man sig med att starta upp och gasa på lite, både ljudnivå och eldslågor från motorn var mäktigt!

Här sitter ägaren och föraren Bo Inge Ljunggren. Bo Inge vann SM-serien år 2016 i klassen Modifierat 4 500 kilo. Roligt att vi får sådant besök på Elfdalen.

Enligt Lennart Svensson från arrangörerna har traktorpulling sitt ursprung från då man tävlade med hästdragna slädar som belastades med personer som hoppade på släden efterhand.

Text och foto PO Carlson.

Postat [19 augusti, 2019](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Nostalgi på Elfdalen

En dag bara stod dom här, skönheter från 1950-talet. Tre Cadillacer bland annat. Den blå är en Cadillac Serie 62 av årsmodell 1959, en verkligt välskött bil. Den är i det närmaste identisk med en modell som heter Cadillac De Ville.

En förening i Åstorp som var ute på cruising med funktionshindrade valde att landa till på Elfdalen för lite lek och fika!

Välkomna åter!

Text och foto PO Carlson

Postat [20 juli, 2019](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#), [Nyheter](#)

Klippans kulturpristagare 2018

Kulturpriset 2018 går till **Mats Pettersson** – en av förgrundsgestalterna inom Klippanpopen och bland mycket annat en drivande kraft i att lyfta Klippans lokala historia.

Mats innehar en styrelseplats i Klippans hembygdsförening, men jobbar även med föreningens fotoarkiv. Mats är även redaktör för föreningens medlemstidning Bygdebladet.

Stort grattis till Mats!

Postat [23 juni, 2019](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#), [Nyheter](#)

Vikingaskeppet

Den 2 maj anlände vikingarna till Elfdalen. Skeppsbyggaren Leonard Anton med ännu ett av sina fantastiska alster. Skeppet ingår som en installation i hindertbanan för barn, som i sin tur ingår i vårt leaderprojekt Träffpunkt Elfdalen.

Postat [2 maj, 2019](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

"Hembygdsgrön"

En sann hembygdsvän!

För ett par år sedan byggde vi oss ett lotteristånd. När det skulle färgsättas kom frågan upp i vilken kulör det skulle målas. Ta en hembygdsgrön var ett förslag! Uttrycket har skämtsamt använts i olika sammanhang. Göran Van Speijk behövde rustas upp sin "arbetsbil" lite, då var det helt naturligt att välja hembygdsgrönt

Postat [15 april, 2019](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Ett industriminne

En industriepok i Klippan vi vill minnas!

Bröderna Ottosson tillverkade under många år traktorhyttar, men även till andra maskiner av olika slag. Eiker B 31 lastmaskin tillverkad av Maskinfabriken Eiker i Lund på Volvo T 31-traktor 1952.

Endast 2 st tillverkades. En av dessa lastare finns hos traktorsamlare i Österbymo vid Tranås.

Postat [17 februari, 2019](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Lille julafton i Össjö krog

GOD JUL! Önskar Klippans hembygdsförening

Postat [24 december, 2018](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Höstdag på Elfdalen

En ovanligt vacker höstdag, nyponrosen frukter blir en riktig färglick
Postat [4 november, 2018](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild

När kanalen grävdes om mellan Vasasjön och Bjersgård år 1905

Översta raden fr.v. Karl Mattsson, Otto Jansson (Cato) Dammhuset, okänd smedgesäll, Gustav Bengtsson Kanneberga, Ola Nilsson (Snikker) Nyvångshus, Carl Gustavsson Kanneberga, Alma Jansson Dammhuset, Martin (fosterson hos Gustav Bengtsson i Kanneberga)

Nedersta raden fr. v. Karl Kullenberg (smed), Janne B. Ek, okänd, Frans Gustavsson Kanneberga, okänd, Nelly Jansson Dammhuset.
Notera.

Att Ola Nilsson (Snikker) har sin rubank med sig, (hyvel) inget verktyg man direkt behöver vid grävningsarbete. Är nog så att han passerade vid fotograferingstillfället.

Text PO Fotograf. Axel Blomgren 21 augusti 1905.